

Не вий, вітре буйнесенький

Володимир Свідзінський

Не вий, вітре буйнесенький,
Не шуми в садочку;
Не розхвиляй зелен-листя
На тім ясеночку.

Під ним козак молоденький
Чи спить, чи дрімає,
По кривавім бойовищу
Спочин собі має.

То кувала зозуленька
Увечері в гаю:
— Козаченьку кучерявий,
З якого ти краю?

І туркавка воркувала
До сходу край броду:
— Козаченьку чорнобривий,
Якого ти роду?

І питала смутливая
Червона калина:
— Чи є в тебе, козаченьку,
Кохана дружина?

Ніхто ж того не відає
І не буде знати...
Хоч не мав він дружиноньки,
Тепер буде мати.

Коли б знала, то б раділа
Матінка журлива,
Що така придалася
Невістка вродлива.

Вродливая невісточка,
Ще й красно убрана.

Серед саду шумливого
Квітчаста поляна.